

ΟΛΚΑΣ

ΤΩΝ ΘΕΛΟΝΤΩΝ ΣΩΘΗΝΑΙ

ΤΕΥΧΟΣ 11 - ΙΟΥΛΙΟΣ 2010 - ΤΙΜΗ € 1

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΡΟΥ, ΚΑΛΥΜΝΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΗΜΩΝ

Τόν καιρό πού τά μαύρα σύννεφα τῆς εἰδω-
λολατρείας σκέπαζαν ἀπειλητικά ὅλη τήν
οἰκουμένη, στά τέλη δηλαδή τοῦ τρίτου
αἰώνα μετά Χριστόν, γεννήθηκε στή
Νικομήδεια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας
ὁ Ἅγιος μεγαλομάρτυρας Πα-
ντελεήμων. Τήν ἐποχή ἐκείνη
αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης ἦταν ὁ
φοβερός διώκτης τῶν Χριστιανῶν, ὁ
Μαξιμιανός.

Ὁ πατέρας του λεγόταν Εὐστόργιος καί ἦταν εἰδωλολάτρης ἀξιωματοῦχος, μέλος τῆς συγκλήτου. Ἡ μητέρα του λεγόταν Εὐβούλη καί ἦταν θερμή Χριστιανή. Τό ὄνομα πού ἔδωσαν στό παιδί τους ἦταν Παντολέον. Ὁ Παντολέον ἦταν πολύ ἐξυπνος, εὐγενικός, ἐπιμελής, ταπεινός καί πράος, γεμάτος ἀρετή, παρ' ὅλο πού ἀκόμη δέν εἶχε βαπτιστεῖ Χριστιανός. Ὅταν μεγάλωσε, ὁ πατέρας του τόν παρέδωσε σ' ἓνα φημισμένο γιατρό, τόν Εὐφρόσυνο, γιά νά τοῦ διδάξει τήν ἰατρική ἐπιστήμη. Σέ λίγο καιρό ὁ Παντολέον ξεπέρασε ὅλους τούς συνομήλικους του στή μόρφωση καί ὅλοι μιλοῦσαν μέ θαυμασμό γιά τό χαρακτήρα του.

Ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτορας, μαθαίνοντας γιά τήν ἀρετή καί τήν ἐξυ-

πνάδα του, τόν προόριζε γιά νά γίνει γιατρός στό παλάτι, ὁ γιατρός τῶν ἀνακτόρων. Τόν ἴδιο καιρό ὁ γέροντας ἱερέας τῆς Νικομήδειας Ἑρμόλαος, φωτισμένος ἀπό τό Ἅγιο

Πνεῦμα κάλεσε στό σπίτι πού κρυβόταν τόν Παντολέοντα γιά νά τόν γνωρίσει. Ἀφοῦ συνομίλησαν γιά πολλή ὥρα, ὁ Ἑρμόλαος κατενθουσιάστηκε ἀπό τίς ἀρετές πού κοσμοῦσαν τόν νέο καί ἀποφάσισε νά τοῦ γνωρίσει τήν πίστη στό Χριστό. Ἔτσι ἀναπτύχθηκε ἀνάμεσά τους μιά ἄριστη πνευματική σχέση. Ὁ Παντολέον ἐπισκεπτόταν καθημερινά τόν Ἅγιο Ἑρμόλαο καί ἀπολάμβανε τούς Χριστιανικούς του λόγους. Στερεωνόταν ἔτσι σιγά σιγά στήν ἀληθινή πίστη.

Ἐνα ἐντυπωσιακό γεγονός κάνει τόν Παντολέοντα νά πάρει τή σοβαρή καί γενναία ἀπόφαση νά δεχθεῖ τό Ἅγιο Βάπτισμα, νά γίνει Χριστιανός. Ἐνῶ περπατοῦσε στό δρόμο συνάντησε ἓνα παιδί πού τό δάγκωσε μιά ὄχι καί πέθανε. Λέει λοιπόν στόν ἑαυτό του: Θά προσευχηθῶ στό Χριστό νά ἀναστήσει αὐτό τό παιδί καί ἂν πράγματι τό παιδί ἀνασθηθεῖ, ἐγώ πιά δέν ὑπάρχει λόγος νά καθυστερῶ τή βάπτισή μου, θά γίνω Χριστιανός, θά πιστέψω ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Θεός

ΠΑΝ
ΤΕΛΕ
Η
ΜΩΝ

ὁ ἀληθινός, ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου. Αὐτὰ σκέφτηκε καί προσευχήθηκε θερμά στὸν Κύριο. Ἀμέσως τὸ παιδί ζωντάνεψε καί τὸ φίδι ἀπέθανε. Γεμάτος χαρὰ ὁ Παντολέον τρέχει στὸ γέροντα Ἑρμόλαο, τοῦ διηγεῖται τὸ θαῦμα καί τοῦ ζητᾷ νὰ τὸν βαπτίσει. Καί ὁ Ἑρμόλαος, ἐπειδὴ γνώριζε ποιὸς ὀδηγεῖται σὴν τελειότητα, γεμάτος συγκίνηση ὀδήγησε στὸ φωτισμὸ τοῦ θεοῦ βαπτίσματος τὸν Παντολέοντα.

Ἀπὸ τότε ὁ Παντολέον ἔγινε ἀνάργυρος ἰατρός. Θεράπευε μὲ τὴ δύναμη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοὺς ἀσθενεῖς, χωρὶς νὰ παίρνει καθόλου χρήματα. Ἀκόμη, ὅταν εὑρίσκε φτωχοὺς τοὺς βοηθοῦσε ποικιλότροπα, δίνοντάς τους χρήματα καί ἄλλα ἀναγκαῖα εἶδη. Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐντυπωσιακὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου ἦταν ἡ θεραπεία ἐνὸς τυφλοῦ, μὲ τὴ δύναμη καί πάλι τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ μας, τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ θαυμαστὲς θεραπείες τοῦ Ἁγίου προκάλεσαν τὸ θαυμασμὸ τῶν κατοίκων τῆς Νικομήδειας, ἀλλὰ καί τὸ μίσος καί τὸ φθόνον τῶν ἄλλων ἰατρῶν τῆς πόλης. Οἱ τελευταῖοι κατὰγγειλαν τὸν Παντολέοντα στὸν Αὐτοκράτορα Μαξιμιανό, τὸ φοβερό αὐτὸ διώκτη τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ Μαξιμιανὸς κάλεσε τὸν Ἅγιο στὰ ἀνάκτορα γιὰ νὰ ζητήσει ἐξηγήσεις. Ὁ Ἅγιος ὁμολόγησε μὲ θάρρος ὅτι εἶναι Χριστιανός. Ὁ αὐτοκράτορας σὴν ἀρχὴ προσπάθησε νὰ τὸν πείσει μὲ διάφορες κολακεῖες καί ὑποσχέσεις νὰ ἀρνηθεῖ τὸ Χριστό καί νὰ θυσιάσει στὰ εἶδωλα. Ὁ Παντολέον ὅμως ἔμεινε πιστός καί ἀκλόνητος. Δέν ἀρνήθηκε. Δέν πρόδωσε τὸ Χριστό. Ὁ αὐτοκράτορας ἐξαργιωμένος, διέταξε φοβερά βασανιστήρια, γιὰ νὰ

κλονίσει τὸν Ἅγιο καί νὰ τὸν ἐξαναγκάσει νὰ θυσιάσει στὰ εἶδωλα.

Οἱ στρατιῶτες τοῦ αὐτοκράτορα, ἄρχισαν νὰ τοῦ ζέουν τὴ σάρκα μὲ μαχαίρια καί νὰ καῖνε τίς πληγές μὲ λαμπάδες. Ὁ Χριστός, ὅμως, ἦλθε σὲ βοήθεια τοῦ Ἁγίου καί τοῦ θεράπευσε τίς πληγές, φωτίζοντάς τον μὲ ἀστραπές. Στὴ συνέχεια ἔβαλαν τὸν Παντολέοντα μέσα σὲ ἓνα καζάνι πού ἔβραζε. Μὲ τὴ βοήθεια ὅμως καί πάλι τοῦ Θεοῦ ὁ Ἅγιος ἔμεινε σῶος καί ἀβλαβής καί ἡ φωτιά θαυματουργικὰ ἔσβησε. Ἀκολουθῶς βύθισαν τὸν Ἅγιο στὰ βάθη τῆς θάλασσας, ἀφοῦ ἔδεσαν στὸ λαιμὸ του μιά τεράστια πέτρα. Ὁ Χριστός, ὅμως, ἔκανε τὴν πέτρα πιὸ ἐλαφριά ἀπὸ φύλλο καί ἔδωσε στὸν Παντολέον τὴ δύναμη νὰ περπατᾷ πάνω στὰ νερά. Ἐτσι σῶος καί ἀβλαβής, βγήκε σὴν στεριά. Στὴ συνέχεια ἔρριξαν τὸν Ἅγιο σὲ πεινασμένα ἄγρια θηρία. Ὅμως τὰ ζῶα, ἀντὶ νὰ τὸν κατασπαράξουν, ἔγλειφαν ἤρεμα καί εἰρηνικά μὲ τὴ γλῶσσα τους τὰ πόδια του, κουνώντας τίς οὐρὲς τους. Ἐκπληκτος ἀλλὰ καί ἐξαργιωμένος ὁ ἡγεμόνας, διατάσσει τὸν ἀποκεφαλισμό τοῦ Ἁγίου. Θαυματουργικῶς τὸ ξίφος λυγίζει καί ἀντὶ αἵμα τρέχει γάλα.

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μαρτυρικὸ διὰ ἀποκεφαλισμοῦ θάνατο τοῦ Ἁγίου, ἀκούσθηκε φωνὴ ἀπ' τὸν οὐρανό. Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ πού τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα Παντελεήμων, πού σημαίνει τὸν Ἅγιο πού ὅλους τοὺς βοηθᾷ καί τοὺς ἐλεεῖ ἀκόμη καί τοὺς ἐχθρούς του.

Τὸ Τίμιο Σῶμα τοῦ Ἁγίου τάφηκε μὲ τιμὲς ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς. Ἡ ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη του τὴν 27ῆ Ἰουλίου.

ΟΛΚΑΣ

Μηνιαῖον Περιοδικὸν Ἰ.Μ. Λέρου, Καλύμνου καί Ἀστυπалаίας

Ἰδιοκότης: ΙΜΛΕΚΑ, 85200 Κάλυμνος

Ἐκδότης: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ΛΚΑ κ.κ. Παῖσιος

Ἐπὶ τῆς ὕλης: Ὁμάδα ἱερέων καί λαϊκῶν

Ἰστοσελίδα: www.im-leka.gr **Email:** imkalymnoy@yahoo.gr

<http://www.panoramio.com/user/2781675>, <http://www.youtube.com/user/imkalymnoy>

Ἐκδοτικὴ Παραγωγή: **ΣΑΪΤΗ** τηλ. 210-34.76.090

Συχνές Έρωτήσεις

Πώς πρέπει να προετοιμαζόμαστε γιά τήν Μετάληψη τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων;

Γερομ. Κλεόπα Ἡλιέ

«Δοκιμαζέτω δέ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καί οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καί ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω ὁ γάρ ἐσθίων καί πίνων ἀναξίως κρίμα ἑαυτῷ ἐσθίει καί πίνει, μή διακρίνων τό σῶμα τοῦ Κυρίου».

(Α΄ Κορ. ΙΙ, 28-29)

... Θά παρουσιάσουμε τά ἀναγκαιότερα ἔργα τά ὅποια πρέπει νά γνωρίζουν, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά κοινωνοῦν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Κατ' ἀρχήν πρέπει νά καταλάβουμε ὅτι ἡ πρό τῆς Θείας Κοινωνίας προετοιμασία εἶναι διπλή, δηλαδή σωματική καί πνευματική. Ἡ σωματική ἔγκειται στήν νηστεία, στήν ἐγκράτεια ἀπό τίς σωματικές ἐπιθυμίες, στήν ἀγρυπνία, στήν κλίση τῶν γονάτων (μετάνοιες) καί ἄλλους κόπους μέ τούς ὁποίους καθαρίζεται καί ἐλαφρύνεται τό σῶμα ἀπό αὐτά πού τό βαρύνουν, τό ἐνοχλοῦν καί τό μολύνουν. Ἐνῶ ἡ πνευματική προετοιμασία ἀποτελεῖται ἀπό τήν ἐξομολόγησι τόν Πνευματικό, τήν ἀνάγνωσι τῶν προσευχῶν. Ἄλλη ἀγία προετοιμασία εἶναι ἡ συμφιλίωσι μέ ὅλους νά μὴν εἶναι μέ κανέναν ψυχραμένος, νά μὴν κρατᾶ ὀργή σέ κάποιον, νά συγχωρεῖ ὅλους, ὅσοι τοῦ ἔκαμαν κάτι. Γι' αὐτόν πού δέν εἶναι ἀσθενής ἡ σωματική νηστεία περιλαμβάνει τίς τέσσερις μεγάλες νηστείες τοῦ ἔτους, ὅπως αὐτές ἔχουν καθορισθεῖ ἀπό τούς Ἀποστόλους καί τούς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, καθώς καί τίς ἡμέρες Τετάρτη καί Παρασκευή.

Ὅποιος ἐπιθυμεῖ νά κοινωνήσῃ τήν ἐπομένη, θά πρέπει ἀπό τό βράδυ νά ἐγκρατεύεται τοῦ φαγητοῦ. Κατόπιν γιά τούς παντρεμένους ἐπιβάλλεται ἐγκράτεια μεταξύ των. Αὐτή ἡ ἀπόφασι ἐγκρατείας τῶν συζύγων πρέπει νά γίνεται μέ κοινή συγκατάθεσι. Αὐτά τά ὀλίγα ἐπαρκοῦν γιά τήν ἐξωτερική ἢ σωματική νηστεία. Στήν πνευματική νηστεία εἶναι μεγάλη ἀνάγκη ὁ ἄνθρωπος νά φυλάττῃ τόν νοῦ του ἀπό τούς αἰσχροῦς λογισμούς καί ἀπό τόν διασκορπισμό του στά ἐφήμερα καί μάταια τοῦ βίου πράγματα.

Κανείς λοιπόν, νά μή πλησιάζῃ τά Ἅγια Μυστήρια χωρίς τήν πρέπουσα εὐλάβεια καί προετοιμασία, οὔτε πάλι, λόγω ὀκνηρίας καί ἀπελπισίας, νά ἀπομακρύνεται περισσότερο ἀπ' αὐτά. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες σέ κάθε ἔργο λέγουν ὅτι τά ἄκρα εἶναι τοῦ διαβόλου, ἐνῶ ἡ μέση καί βασιλική ὁδός πού βάδισαν καί οἱ Ἅγιοι, εἶναι τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλλά μπορεῖ κάποιος νά μᾶς ἐρωτήσῃ, ποιά εἶναι ἡ μέση καί βασιλική ὁδός; Θά ἀπαντήσουμε σ' αὐτούς: Ἡ Μετάληψι τῶν Θείων Μυστηρίων εἶναι στενά συνδεδεμένη μέ τήν ἐξομολόγησι. Αὐτή πρέπει νά γίνεται, τουλάχιστον γιά τούς λαϊκοῦς τέσσαρες φορές τόν χρόνο, κατά τήν περίοδο τῶν μεγάλων νηστειῶν. Ἡ συχνή ἢ ἀραιή συμμετοχή περαιτέρω στά Θεία Μυστήρια ἐπαφίεται περισσότερο στήν κρίσι τοῦ Πνευματικοῦ, ὁ ὁποῖος μπορεῖ μέ διάκρισι νά χρησιμοποιεῖ τήν ἀκρίβεια καί οικονομία τῶν ἱερῶν Κανόνων καί γνωρίζει τήν πρόοδο κάθε μιᾶς ψυχῆς στήν μετάνοια.

Ἐνα πράγμα ὅμως ἄς ἔχουν ὑπ' ὄψιν των, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά κοινωνοῦν συχνότερα: Αὐτό τό ὁποῖον ἐπιθυμοῦν εἶναι «Τά Ἅγια τοῖς ἁγίοις» καί ἄς ἀκούσουν τί λέγει ὁσον ἀφορᾶ αὐτό ὁ Θεῖος Χρυσόστομος: «Βλέπε, ὅτι, ὅταν ὁ ἱερεὺς ἢ ὁ διάκονος λέγει: «Τά Ἅγια τοῖς ἁγίοις» αὐτό ἐννοεῖ: ἐάν κάποιος δέν εἶναι ἅγιος νά μή προσέρχεται. Ὅχι μόνο καθαρὸς ἀπό τήν ἁμαρτία, ἀλλά ἅγιος...».

Το Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ γίνονται αἰτία μεγάλων βασάνων γι' αὐτούς πού δέν προσέρχονται ἐπαξίως. Ἐνῶ οἱ ἱ. Κανόνες γιά τό ἴδιο μυστήριο λέγουν: Τά Ἅγια προσφέρονται στοῦς ἁγίους, ἐνῶ ἡ ἀγιότης κατορθώνεται μέ νηστεία καί προσευχή. Ἀμήν.

Νά δώσουμε στους νέους έλπίδα και πρότυπα

Του **Κωνσταντίνου Χολέβα**
Πολιτικού Έπιστήμονος-Συγγραφέως

Τά γεγονότα πού συγκλόνισαν τήν έλληνική κοινωνία κατά τό μήνα Δεκέμβριο έχουν διάφορες πτυχές και έρμηνείες, πολιτικές, κοινωνικές, αστυνομικές, δικαστικές κ.λπ. Προσωπικά ξεχωρίζω, όπως κάνουν και οί περισσότεροι συμπολίτες μας, τήν πλειοψηφία τών νέων πού αγωνιούν και διαμαρτύρονται, από τήν μειοψηφία, ή όποία καταστρέφει και άσκει άλογη βία. Ό προβληματισμός δέν είναι καινούργιος. Έδω και άρκετά χρόνια παρακολουθούμε άνήσυχοι τίς καταλήψεις σχολείων, τήν άπαξίωση τών πτυχίων, τήν υποβάθμιση τής γλώσσας μας, τήν έλλειψη άξιών και προτύπων σε μεγάλο τμήμα τών νέων μας, τήν άπομόνωση τών παιδιών μας μπροστά στον ήλεκτρονικό ύπολογιστή, τήν στροφή πολλών άγοριών και κοριτσιών στα ναρκωτικά. Η εύκολη λύση είναι νά τούς καταδικάσουμε όλους επιρρίπτοντας κάθε ευθύνη στή νέα γενιά και άπαλλάσσοντας αυτάρεσκα έμας τούς μεγαλύτερους. Όμως, όχι, αυτή ή μέθοδος οδηγεί σε άδιέξοδο. Πρέπει νά αναζητήσουμε και τίς δικές μας ευθύνες. Τών πολιτικών, τών γονέων, τών εκπαιδευτικών, τών δημοσιογράφων, τών «άνθρώπων του πνεύματος». Νά αναρωτηθούμε ποιά παιδεία και ποιά πρότυπα καλλιεργήσαμε κατά τίς τελευταίες δεκαετίες.

Έπί πολλούς αιώνες ή παιδεία βασιζόταν στό έρώτημα: Τί άνθρωπο θέλουμε νά πλάσουμε; Τί χαρακτήρα θέλουμε νά διαμορφώσουμε; Η προσπάθεια όλων τών ύπευθύνων από τήν Αρχαιότητα μέχρι προσφάτως ήταν νά «μορφώσουμε», δηλαδή νά διαμορφώσουμε ήθος μέσω τών γνώσεων. Άλλες κοινωνίες τό κατόρθωσαν περισσότερο, άλλες λιγότερο. Πάντως προσπαθούσαν. Σήμερα τό εκπαιδευτικό ιδεώδες αναφέρεται μόνο στήν άπόκτηση πρακτικών γνώσεων και δεξιοτήτων για νά άσκήσει ό νέος κάποιο επάγγελμα. Η παιδεία κατήντησε επαγγελματική επιμόρφωση. Η διάπλαση ήθους, ή διαμόρ-

φωση χαρακτήρος δέν είναι καν δευτερεύων στόχος. Φυσικά όλοι θέλουμε τά παιδιά μας νά βρούν δουλειά. Όμως μία κοινωνία επιχειρηματιών, ύπαλλήλων και έλευθέρων επαγγελματιών χωρίς πρότυπα και άξίες θά μετατραπεί σε μία κοινωνία άνθρωπίνων ρομπότ πού δουλεύουν και δέν σκέπτονται, δέν όνειρεύονται, δέν αγαπούν, δέν συμπάσχουν μέ τόν συνάνθρωπο. Τό σημερινό σχολείο θεωρεί τά πάντα έργαλεία. Η γλώσσα έργαλειοποιείται και άποκόπτεται από τίς ρίζες της και από τήν μουσικότητά της. Η ιστορία μιλά για έξαγωγές σταφίδας και καπνοδόχους έργοστασιών ένω διαγράφει τελείως τούς ήρωες και τούς μάρτυρες. Η έκθεση ιδεών δέν παράγει πλέον ιδέες. Μετετράπη σε έργαλείο κατασκευής περιλήψεων για νά συνηθίσουν οί νέοι μας νά διαβάζουν μόνο σύντομα άρθρα σε ταμπλόιντ έφημερίδες. Στα νεοελληνικά άναγνώσματα καταργήθηκαν οί μεγάλοι λογοτέχνες πού προβάλλουν τήν ένθική και θρησκευτική μας παράδοση, πού αγαπούν τήν έλληνική φύση, πού σέβονται τά ήθη και τά έθιμα του λαού μας. Αντικαταστάθηκαν από κείμενα χωρίς έμπνευση. Από συνταγές μαγειρικής! Τά Θρησκευτικά βάλονται πανταχόθεν. Κάποιοι δέν θέλουν παιδιά μέ πίστη στον Θεό, μέ άπαντήσεις στα ύπαρξιακά και μεταφυσικά τους έρωτήματα. Προτιμούν παιδιά έτοιμα νά γίνουν πειθήνιοι καταναλωτές προϊόντων και συνθημάτων ή ύποψήφιοι καταστροφείς καταστημάτων, βιβλιοθηκών, ναών, μνημείων.

Ένα τέτοιο σχολείο αφήνει άδεια τήν ψυχή τών νέων. Τούς στερεί τά ιδανικά και τίς άξίες. Τούς στερεί τά πρότυπα τά όποία αναζητούν. Βάζει τόν Χάρρη Πότερ στήν θέση του Εύαγόρα Παλληκαρίδη και τίς συνταγές για «μακαρόνια μέ κιμά» στήν θέση του Ύμνου εις τήν Έλευθερίαν. Περιθωριοποιεί κάθε άναφορά στον Χριστό και στερεί από τά παιδιά μας τήν παραβολή του

Καλοῦ Σαμαρείτου. Περιφρονεῖ τὴν Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ διδασκαλία γιὰ ἀγάπη καὶ συμπόνια καὶ τὴν ἀντικαθιστᾶ μέ ξεπερασμένα εἰρηνιστικὰ καὶ διεθνιστικὰ συνθήματα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποίησαν ὁπαδοὶ ἀποτυχημένων καὶ ἀντιδημοκρατικῶν πολιτικῶν συστημάτων. Δέν τοὺς διδάσκει τὸ ἦθος τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ τὸ «ἐμεῖς» τοῦ Μακρυγιάννη, γιατί αὐτὰ τὰ πρόσωπα θεωροῦνται «θρησκόληπτοι ἔθνικιστές». Τὸ σημερινό σχολεῖο δέν δίνει στὰ παιδιά μας νερό νά ξεδιψάσουν. Τὰ ἀφήνει διψασμένα νά ἀναζητοῦν ἀδιέξοδες «διεξόδους» σέ ναρκωτικά τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Δέν τοὺς μιλά γιὰ τὴν ἑλληνορθόδοξη παράδοσή μας πού εἶναι μήνυμα ἐλπίδας καὶ αἰσιοδοξίας. Τὰ ἀφήνει ἀγχωμένα καὶ συσκοτισμένα χωρὶς μία χαραμάδα φωτός. «Φῶς ἐκ φωτός, Θεόν ἀληθινόν»!

Ἡ σημερινή παιδεία πού λαμβάνουν οἱ νέοι μας ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ τὰ Μ.Μ.Ε. μιλά συνέχεια γιὰ δικαιώματα καὶ καθόλου γιὰ ὑποχρεώσεις. Ἔχουμε Συνήγορο τοῦ Παιδιοῦ, δέν ἔχουμε ὅμως κάποιον πού νά θυμίζει ὅτι ὡς μελλοντικοὶ πολίτες θὰ ἔχουν καὶ ὑποχρεώσεις. Ἐδῶ καὶ μερικές δεκαετίες οἱ διδάσκοντες ἔχουν πάρει ἐντολὴ νά ἐφαρμόζουν τὶς δῆθεν «ἀντιαυταρχικές» μεθόδους, οἱ ὁποῖες, ὅμως, ἔχουν ἀποτύχει σὴν Σκανδιναβία καὶ ἄλλου. Ὅτι σάπιο καὶ ἀποτυχημένο ὑπάρχει σέ ὅλο τὸν κόσμο ἔρχεται σὴν ἑλληνικὴ ἐκπαίδευση. Οἱ διδάσκοντες δέν μποροῦν νά βάλουν κόκκινη μολυβιά στὰ λανθασμένα γραπτά δῆθεν γιὰ «νά μὴν πληγωθοῦν τὰ παιδιά». Σέ πολλά πανεπιστημιακὰ τμήματα συνδικαλιστές πιέζουν ἀφόρητα τὸν καθηγητὴ νά βάζει σέ ὅλους βαθμὸ πάνω ἀπὸ τὴν βάση, τὸ λεγόμενο «δημοκρατικὸ πέντε»! Ἄφου συνηθίζουν σέ μία χαλάρωση/ ἔλλειψη τῆς πειθαρχίας ἀντιμετωπίζουν ξαφνικὰ τὶς πραγματικὲς συνθήκες τῆς σκληρῆς ζωῆς καὶ οἱ νέοι μας πελαγώνουν. Ἐπιτυχία τῆς παιδείας δέν εἶναι νά τοὺς καλλιεργεῖ ψευδαισθήσεις γιὰ ἕναν κόσμο ὅπου θὰ ἔχουν μόνο δικαιώματα, ἀλλὰ νά τοὺς προετοιμάζει νά

γίνουν ὑπεύθυνοι πολίτες, σωστοὶ ἐπαγγελματίες, συνειδητοὶ οἰκογενειάρχες.

Μέ θλίψη διαβάσαμε τὸ καλοκαίρι τὶς δηλώσεις τοῦ κ. Θάνου Βερέμη, Προέδρου τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Παιδείας, ὁ ὁποῖος ζήτησε νά καταργηθεῖ τελειῶς ἡ διδασκαλία τῆς Βίβλου στὰ σχολεῖα. Ἄντί νά βοηθήσει τὰ παιδιά μας νά ἔχουν μία πηγὴ αἰώνιων ἀξιών καὶ ἀρχῶν, θέλει νά τὰ ἀφήσει σπὴν πνευματικὴ τους ἔνδεια. Ἐπιπλέον δέ, ἀξίζει νά τοῦ θυμίσουμε ὅτι μέ αὐτόν τὸν τρόπο ὁδηγεῖ τοὺς νέους σέ ἀντιδημοκρατικὲς ἀτραπούς. Τὸ ἐξηγεῖ μέ σαφήνεια ὁ Γάλλος ἱστορικός Φιλίπ Νεμό στό βιβλίο του «Τί εἶναι ἡ Δύση»: «Οἱ πολιτικοὶ φιλόσοφοι πού τήρησαν ἐχθρική στάση ἀπέναντι σὴν βιβλικὴ κληρονομιά, ὅλοι, σάν ἀπὸ σύμπωση, ὑπῆρξαν κήρυκες ἑνὸς μὴ δημοκρατικοῦ κρατισμοῦ, δηλαδή τῆς ἐπαν-ιεροποίησης τοῦ κράτους, εἴτε ὑπὸ τὴν αὐταρχικὴ ἢ ἀπολυταρχικὴ μορφή (Μακιαβέλλι, Χόμπς, Ρουσσώ, Χέγκελ, Μωρράς κ.ἄ.) εἴτε ὑπὸ ὀλοκληρωτικὴ μορφή (Μάρξ, Λένιν, οἱ νεοπαγανιστές ναζί)». (Ἔκδοση ΕΣΤΙΑΣ, Ἀθήνα 2008, σελ. 105).

Δόξα τῷ Θεῷ ἔχουμε μία ἀξιολογη νεολαία, σπὴν μεγάλη τῆς πλειοψηφία. Ἀλλὰ δέν τὴν βοηθοῦμε. Δέν τῆς παρέχουμε παιδεία μέ ἀρχές καὶ ἀξίες, μέ ἐλπίδα καὶ πρότυπα. Δέν τὴν βοηθοῦμε νά γευθεῖ τὴν ἀναζωογονητικὴ δύναμη τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας, τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεως μας, τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας καὶ τὴν ἀγωνιστικὴ-ἀντιστασιακὴ πνοή τῆς διαχρονικῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Τὴν ἀφήνουμε νά ἔχει λανθασμένους στόχους. Δέν τὴν προετοιμάζουμε νά λέει ΝΑΙ σὸ κοινὸ καλὸ καὶ ΟΧΙ σέ κάθε προσωπικὸ ἢ ἔθνικὸ ἐξευτελισμὸ. Πράγματι, ἔχουν ἐνδιαφέροντα, ἀλλὰ καὶ ἄγχος τὰ παιδιά μας. Ἄς τὰ βοηθήσουμε νά ξεφύγουν ἀπὸ τὸ τέλμα καὶ νά γίνουν πραγματικὰ δημοκρατικοὶ πολίτες. Διότι δημοκρατία σημαίνει εὐθύνη, ἀγάπη, κοινωνικότητα, συμμετοχὴ, συνύπαρξη καὶ ἀλληλοσεβασμὸς.

Γράφει ὁ Ἀρχ. Στέφανος Κατές

ΟΙ ΠΛΗΓΕΣ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΤΟΥ ΙΕΧΩΒΑ

Μέρος 1

Ἡ αἵρεση πού καλεῖται Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, πρωτοεμφανίστηκε στήν Πενσυλβάνια τῶν Η.Π.Α. γύρω στό 1870. Ἀρχικά ὁ Τσάρλς Ρώσσελ δημιούργησε μία ομάδα συμμαλέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί κατόπιν τό 1886 δημιουργήθηκε ἡ ἑταιρεία «Σκοπιά», ἡ ὁποία σήμερα εἶναι ὁ βασικός ἐκφραστής τῶν θεωριῶν τῆς ὀργάνωσης, καί ἡ ὀργάνωση ἔλαβε τήν τελική της μορφή γύρω στό 1931. Καλοῦνται ἐπίσης καί Χιλιαστές (λόγω τῆς θεωρίας τους περί τῆς χιλιετοῦς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ στή γῆ, τήν ὁποία συναντήσαμε καί στους Πεντηκοστιανούς) καί πρίν μερικά χρόνια καταχρηστικά (ὅπως θά δοῦμε παρακάτω) προσέθεσαν στήν ἐπωνυμία τους τόν ὄρο «Χριστιανοί».

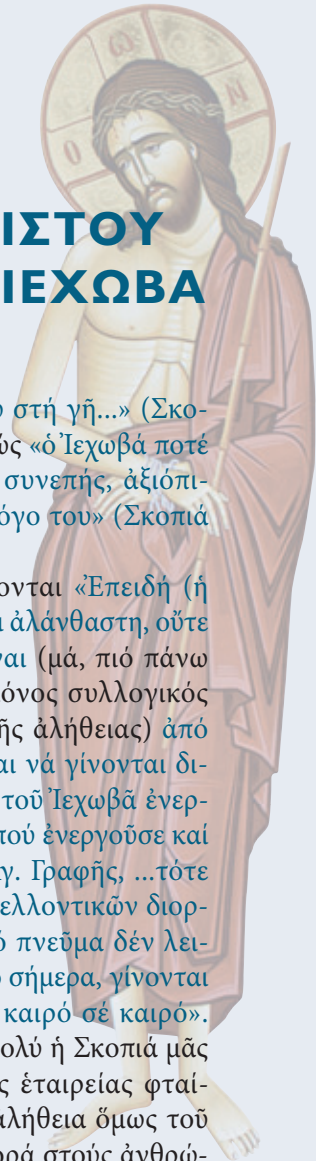
Εἶναι ἡ κυριότερη ἀντιτριαδολογική αἵρεση τῶν ἡμερῶν μας καί οἱ κακοδοξίες της μᾶς θυμίζουν τίς αἵρέσεις καί ὅσα δίδαξαν οἱ αἵρεσιάρχες Ἄρειος, Νεστόριος, Μακεδόنيος κ.ἄ. τούς πρώτους Χριστιανικούς χρόνους. Στηρίζει τίς ἀντιλήψεις της στήν Ἁγία Γραφή, χωρία τῆς ὁποίας εἶτε παραλείπει, ὅταν αὐτά δέν συνάδουν μέ τά πιστεύω τῆς ὀργάνωσης, εἶτε παρερμηνεῖ προκειμένου νά στηρίξει τίς ἀνυπόστατες θεωρίες της. Γι' αὐτό καί ἡ ἑταιρεία Σκοπιά κυκλοφόρησε μιά διορθωμένη ἔκδοση τῆς Ἁγίας Γραφῆς τήν ὁποία ὀνομάζει, «Μετάφραση τοῦ Νέου Κόσμου» μέ τήν ἐντολή πρὸς τά μέλη τῆς ὀργάνωσης νά χρησιμοποιοῦν μόνο αὐτή τήν ἔκδοση.

Ἡ ἑταιρεία Σκοπιά δηλώνει ἐπίσης πῶς εἶναι «...ὁ μόνος συλλογικός ἀγωγός τοῦ Θεοῦ γιά τή ροή τῆς βιβλικῆς ἀληθείας

στούς ἀνθρώπους ἐπάνω στή γῆ...» (Σκοπιά, 15 Ὀκτ. 1960), καί πῶς «ὁ Ἰεχωβά ποτέ δέν κάνει λάθος... εἶναι συνεπής, ἀξιόπιστος καί ἀληθινός στό λόγο του» (Σκοπιά 1954, σελ. 327).

Ἄλλου ὅμως ἰσχυρίζονται «Ἐπειδή (ἡ ἑταιρεία Σκοπιά) δέν εἶναι ἀλάνθαστη, οὔτε ποτέ ἰσχυρίστηκε ὅτι εἶναι (μά, πῶς πάνω ὑποστήριξε ὅτι εἶναι ὁ μόνος συλλογικός ἀγωγός ροῆς τῆς βιβλικῆς ἀλήθειας) ἀπό καιρό σέ καιρό χρειάζεται νά γίνονται διορθώσεις. Ἄν τό πνεῦμα τοῦ Ἰεχωβά ἐνεργοῦσε μέ τόν ἴδιο τρόπο πού ἐνεργοῦσε καί στούς συγγραφείς τῆς Ἁγ. Γραφῆς, ...τότε δέ θά ὑπῆρχε... ἀνάγκη μελλοντικῶν διορθώσεων... Ἄλλ' ἐπειδή τό πνεῦμα δέν λειτουργεῖ μέ τόν ἴδιο τρόπο σήμερα, γίνονται μερικές διορθώσεις ἀπό καιρό σέ καιρό». Δηλαδή οὔτε λίγο οὔτε πολύ ἡ Σκοπιά μᾶς λέει ὅτι γιά τά λάθη τῆς ἑταιρείας φταίει τό... Ἅγιο Πνεῦμα. Ἡ ἀλήθεια ὅμως τοῦ Θεοῦ παραδόθηκε μιά φορά στούς ἀνθρώπους «ἅπαξ τοῖς ἀγίοις» (ἐπιστολή Ἰούδα 3) καί εἶναι ἀμετάβλητη. Ὅτι μεταβάλλεται εἶναι «διδασκαλίες καί ἐντάλματα ἀνθρώπων» (Ματθ. ιε' 9).

Ἡ ὀργάνωση ἀπαιτεῖ ἀπόλυτη καί τυφλή ὑπακοή στήν ἑταιρεία Σκοπιά. Χρειάζεται «βαθύτατος σεβασμός καί ὀλόκαρδη ὑπακοή» στήν «ἑταιρεία, καθώς διευθύνεται ἀπό τό ἅγιο πνεῦμα τοῦ Θεοῦ» (Σκοπιά, 15 Ὀκτ. 1960). «...τό νά πράττωμε ὅ,τι λέγει ἡ ὀργάνωση, σημαίνει νά πράττουμε ὅ,τι αὐτός (ὁ Ἰεχωβά) λέγει. Ἀντίστασις στήν ὀργάνωση εἶναι ἀντίστασις σ' αὐτόν» (Σκοπιά, 1-8-1959).

ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ

α. Οί Χιλιαστές απορρίπτουν την πίστη στον Τριαδικό Θεό και γράφουν πώς ή Τριαδική διδασκαλία προέρχεται από τη «διάνοια του σατανᾶ». Δέν δέχονται την Άγια Τριάδα, παρά μόνο τό Θεό Πατέρα, και λένε πώς ὅποιος δέν τόν ἀποκαλεῖ «Ἰεχωβά», «θά καταφαγωθεῖ ἡ σάρκα του και θά διαλυθεῖ ἐνῶ θά στέκει στά πόδια του» («Ἀπό τόν ἀπολεσθέντα Παράδεισο», σελ. 209). Ἄρα ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας πού μίλησαν γιά τήν Τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἅγιος Σπυρίδων πού θαυματούργησε στήν Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο γιά νά ἀποδείξει τήν συνύπαρξη τῶν τριῶν Θεῶν προσώπων ὑποκινούνταν, σύμφωνα μέ τούς χιλιαστές, ἀπό τό σατανᾶ.

β. Ἄρνοῦνται τή θεότητα τοῦ Χριστοῦ και διδάσκουν πώς εἶναι κτίσμα, δηλαδή δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, κακοδοξία τήν ὁποία πρῶτος διατύπωσε ὁ Ἄρειος και καταδικάστηκε ἀπό τήν Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο. Ἐπίσης τόν παρυσιάζουν ὡς... ἀδελφό τοῦ σατανᾶ! «Ἐν ἀρχῇ ὁ Θεός εἶχε δύο υἱούς. Αὐτοί οἱ δύο υἱοί ὀνομάζοντο Λόγος και Ἐωσφόρος... Ἄν και ὁ Ἐωσφόρος δέν ἦταν τόσο εὐνοούμενος ὅσο ὁ Λόγος, ὅμως μαζί μέ τό Λόγο ἦσαν προσδιορισμένοι ὡς ὁ πρωινός ἀστήρ» («Ἐλευθερία», σελ. 26, 33) (8, σελ. 93). Ἰσχυρίζονται ὅτι δέν ἀναστήθηκε τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἀλλά τό πνεῦμα του και ἔγινε... ἀρχηγός τῆς οὐράνιας κυβέρνησης τοῦ Ἰεχωβά, ἡ ὁποία ἰδρύθηκε τό 1914 στους οὐρανοῦς! Καταχρηστικά λοιπόν χρησιμοποιοῦν τόν ὄρο «Χριστιανοί» ἀφοῦ δέν πιστεύουν στή Θεότητα τοῦ Χριστοῦ.

γ. Δέν πιστεύουν στή Θεότητα τοῦ Ἁγίου

Πνεύματος ὅπως οἱ παλιοί Πνευματομάχοι, τούς ὁποίους καταδίκασε ἡ Β΄ Οἰκουμενική Σύνοδος και δέν παραδέχονται οὔτε τήν προσωπική Του ὑπόσταση, Τό θεωροῦν ἀπλῶς ἐνεργό δύναμη τοῦ Θεοῦ.

δ. Δέν πιστεύουν στήν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, ὅπως παλαιότερα οἱ Θνητοψυχιτες. Γι' αὐτούς ὁ ἄνθρωπος εἶναι μόνο σῶμα και πεθαίνοντας χάνεται, ἐκμηδενίζεται. Γιὰ τή «Σκοπιά», «τό ὅτι ἡ ψυχή ζεῖ μετά τό θάνατο εἶναι ἓνα ψέμα πού τό εἶπε ὁ Διάβολος» («Μπορεῖτε νά ζεῖτε...», σελ. 88, 89).

ε. Δέν ἀναγνωρίζουν τήν Παναγία ὡς Θεοτόκο, ὅπως παλαιότερα ὁ Νεστόριος ὁ ὁποῖος καταδικάστηκε ἀπό τήν

Γ΄ Οἰκουμενική Σύνοδο και ἀπορρίπτουν ἐπίσης ὅτι ὑπῆρξε Ἄειπάρθετος.

στ. Οἱ Χιλιαστές δέν δέχονται τήν ὑπαρξη τῆς Ἐκκλησίας ὡς σῶμα Χριστοῦ. Ἄρνοῦνται τή σωστική χάρη τῶν μυστηρίων και ἀπορρίπτουν τήν ἱερωσύνη.

ζ. Ἡ Σκοπιά χωρίζει τούς πιστούς σέ δύο «τάξεις». Στους 144.000 πού θά

πᾶνε στόν οὐρανό και μόνο αὐτοί ἀποτελοῦν τήν «Ἐκκλησία» (σ' αὐτούς ἀνήκει και ἡ ἡγεσία τους) και οἱ ὁποῖοι θά βρισκονται και θά διοικοῦν ἀπό τόν οὐρανό και στόν ἀμέτρητο «Πολύ Ὅχλο» πού θά μείνει στή γῆ γιά νά ζῆσει τή χιλιετή βασιλεία τοῦ Χριστοῦ.

η. Δέν προσκυνοῦν και δέν τιμοῦν τό Σταυρό τοῦ Κυρίου και τίς εἰκόνες. Γιὰ τή Θεία Κοινωνία διδάσκουν ὅτι ὁ ἄρτος και ὁ οἶνος εἶναι σύμβολα, πού ὅμως μποροῦν νά πάρουν μόνο οἱ 144.000 πού ἔχουν οὐράνια ἐλπίδα, ἐνῶ ὁ πολὺς ὄχλος ἀπλά παρατηρεῖ.

Συνεχίζεται στό ἐπόμενο τεῦχος

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΑΠΟ

Γιά δεύτερη συνεχή χρονιά ή 'Ι. Μητρόπολις Λέρου Καλύμνου και Άστυपालίας πραγματοποίησε εκκλησιαστικές κατασκηνώσεις για τούς μαθητές της Μητροπόλεως. Οί κατασκηνώσεις φιλοξένησαν 170 παιδιά (40 περισσότερα από την περσινή χρονιά), χωρισμένα σε τέσσερις χρονικές περιόδους ως εξής:

Άγόρια Γυμνασίου - Λυκείου 29/06 – 04/07

Άγόρια Δημοτικού 04/07 – 07/07

Κορίτσια Γυμνασίου - Λυκείου 07/07 – 12/07

Κορίτσια Δημοτικού 12 /07 – 15/07.

Μετά την περσινή πετυχημένη χρονιά, οί κατασκηνώσεις φέτος βρήκαν τό δικό τους σπίτι. 'Η Μονή Εὐαγγελιστρίας Άργους παραχώρησε μέ αγάπη, χαρά αλλά κυρίως μέ ποιμαντικό ενδιαφέρον για τά παιδιά, τόν χώρο της Αγ. Παρασκευής, πού βρίσκεται επίσης στό Άργος Καλύμνου. Είναι χαρακτηριστικό ότι ή ήγουμένη της 'Ι. Μονής χάρηκε ιδιαίτέρως μιās και, σύμφωνα μέ τά λεγόμενά

της, θά μπορέσει και αὐτή νά προσφέρει κάτι για τά παιδιά. Άναλογιζόμενα τήν δυσκολία ἀνεύρεσης κατάλληλου χώρου στήν Κάλυμνο, πού νά ἀνταποκρίνεται στίς δύσκολες ἀπαιτήσεις μιās κατασκήνωσης, τά στελέχη τών κατασκηνώσεων πιστεύουμε ότι τής χρωστάμε τά μέγιστα.

Βέβαια, ή ἐπιλογή τής τοποθεσίας και ή ἐπιμονή για τή καταλληλότητα τοῦ χώρου πού ἀπεδείχθη ὀρθότατη, ἀνήκει ἀποκλειστικά στόν Σεβασμιότατο. 'Ο ἴδιος ἔθεσε ὑπευθύνους, κινήθηκε προσωπικά και ἀνέβηκε πολλές φορές κατά τήν διάρκεια τών ἐργασιών νά βοηθήσει ὅπως μποροῦσε. Μεγάλο ἐγχείρημα βέβαια, μιās και τό νά μετατρέψει κανείς ἕνα προσκύνημα σε κατασκήνωση εἶναι τουλάχιστον δύσκολο, ἄν ἀναλογιστεῖ κανείς και τήν ἐποχή οικονομικῆς κρίσης πού διερχόμαστε. 'Η ἀναγκαιότητα ὁμως τής κατασκήνωσης εἶναι τεράστια σε μία ἐποχή πού τά παιδιά μοιάζουν σάν ἀκυβέρνητες βαρκοῦλες στό χάος τής εὐδαιμονιστικῆς κοινωνίας και τής ψευτο-καλοπέραςης. Οὕτως ἤ ἄλλως, ή πνευματική κρίση και μεγαλύτερη εἶναι και ἀπό σοβαρότερες συνέπειες ἀκολουθεῖται.

Τό πνεῦμα στήν κατασκήνωση τής Μητροπό-

ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

λεως φαίνεται καθαρά από τις ονομασίες. «Φίλοι Χριστού» για τὰ ἀγόρια καί «Κοινωνία ἀγάπης» για τὰ κορίτσια. Ὅνομασίες πού ἀποκαλύπτουν εὐκολα τόν σκοπό τῆς κατασκήνωσης. Ἐμπειρία τῆς χριστιανικῆς ζωῆς σέ ἕνα

περιβάλλον ἀγάπης, ὁμόνοιας, χαρᾶς καί παιχιδιού, πλούσιας λειτουργικῆς ζωῆς παντρεμένη μέ τήν πραγματικότητα, συνύπαρξη μέ τόν ἄλλο ἀλλά σέ επίπεδο ἀγαπητικό – θυσιαστικό καί ὄχι ἐγκεντρικό καί ἀνταγωνιστικό. Βέβαια τὰ παιδιά ἔκαναν διακοπές, καί μάλιστα πολύ ὄμορφες, τό σημαντικότερο ὅμως εἶναι ὅτι ἔκαναν μία διακοπή ἀπό τὰ πάθη τους.

Ὅσον ἀφορᾷ στό ἡμερήσιο πρόγραμμα, αὐτό περιεῖχε μπόλικο παιχνίδι ὅλη τήν ἡμέρα πού συνεχιζόταν καί τό βράδυ μέ βραδινό παιχνίδι τοῦ δάσους, ἀσκήσεις «στίβου μάχης», ἀναρρίχηση σέ εἰδική πίστα ἀναρρίχησης, μπάνιο στήν παραλία μαζί μέ πυρά καί πολλούς διαγωνισμούς. Τά κορίτσια ἔδειξαν ἐπιδεξιότητα σέ χειροτεχνίες, κατασκευές πού διακοσμοῦσαν ἄριστα τόν κατασκηνωτικό χώρο ἐνῶ διακρίνονταν για τή ζωντανή παρουσία τους στήν τραπεζαρία μέ κραυγές, συνθήματα καί τραγούδια. Δέν ἔλειπαν ὁ χορός, τὰ σκετσάκια καί οἱ καθημερινές ἐπιθεωρήσεις πού

ἔδιναν στήν κατασκήνωση ἕναν τόνο πανηγυρικό.

Ξεχωριστό τόνο στήν κατασκηνωτική περίοδο ἔδωσε ἡ γιορτή τῶν κοριτσιῶν πού πραγματοποιήθηκε για νά πάρουν καί οἱ γονεῖς μία γεύση τῶν ὄσων ἔζησαν στήν κατασκήνωση. Ἴδιαίτερα τιμητική ἦταν ἡ παρουσία τοῦ Θεοφιλεστάτου πού τόνισε στή σύντομη ὁμιλία του τήν ἀξία τέτοιων προσπαθειῶν στήν ἐποχή πού ζοῦμε.

Στά μέσα τοῦ καλοκαιριοῦ ὅπου τὰ κατηχητικά ἔχουν σταματήσει, ἡ κατασκήνωση ἔρχεται νά δώσει μία συνέχεια στό ποιμαντικό ἔργο πού πραγματοποιεῖται κάνοντας τίς διακοπές τῶν παιδιῶν μέλημα τῆς ἐκκλησίας. Τήν κατασκήνωση αὐτή πού τόσο ἐπιμελήθηκε ὁ ἐπίσκοπος, φρόντισαν οἱ ἱερεῖς καί ἀγάπησαν τὰ παιδιά εὐχόμεστε νά συνεχίσουν νά ἐμπιστεύονται καί οἱ γονεῖς ἀφήνοντας τὰ παιδιά τους στήν στοργική ἀγκαλιά τῆς μάνας ἐκκλησίας.

Τὰ στελέχη τῆς κατασκήνωσης

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Τό καλοκαίρι, τήν εποχή μέ τόν καλό καιρό – από ἐδῶ καί τό ὄνομά της– τό περιμένουμε, μικροί καί μεγάλοι, πάντα μέ ἀδημονία, πάντα μέ χαρά καί τό ἀποχωριζόμαστε στά πρῶτα πρωτοβρόχια μέ θλίψη ἀνάκατη μέ ἀναμνήσεις ἀπό κάτι ὁμορφο πού πέρασε καί ἔφυγε, μά καί μέ γλυκειά, στό βάθος τῆς ψυχῆς μας, προσμονή γιά αὐτό τό ὁμορφο πού μετά ἀπό κάμποσους μήνες πάλι θά μᾶς ξανάρθει.

Καί εἶναι ὁμορφο τό καλοκαίρι τό ἑλληνικό, δέν εἶναι σάν καί τά μόνιμα καλοκαίρια τῶν τροπικῶν χωρῶν, μά οὔτε καί σάν ἐκεῖνα τά μικρά τῶν βορείων πού παριστάνουν γιά λίγες μέρες, τάχα, ὅτι εἶναι καλοκαίρια. Τό καλοκαίρι τό ἑλληνικό εἶναι ἥλιος, εἶναι φῶς, εἶναι θάλασσα, εἶναι γαλάζια ἀκρογιάλια, εἶναι ἄνθισμα ζωῆς τῶν νησιῶν, εἶναι γλυκά δειλινά, εἶναι φρούτα, εἶναι ἀνεμελιά, εἶναι χαρά, εἶναι φυγή ἀπό τά συνηθισμένα. Καί μαζί μ' αὐτό γιορτές, πολλές γιορτές. Γιορτές τῆς Ἐκκλησίας μας, γιορτές διάφορες, πανηγύρια, εὐκαιρίες γιά νά πᾶνε κάτω τά βᾶσανα, τοῦ κόσμου τά φαρμάκια. Εἶναι καί αὐτό πού ἔλεγε πίο παλιά ὁ λαός μας, «ὅτι τό καλοκαίρι εἶναι γιά τούς φτωχοῦς». Σήμερα δέν ξέρω ὁμως παλιά εἶχε βάση αὐτό πού λέγανε. Γιά νά θυμηθοῦμε μερικά ἀπό τά παλιά στήν Κάλυμνο:

Ἄλλα τά παιδιά ξυπόλυτα. Δέν ξεχώριζαν τά πλούσια πού εἶχαν παπούτσια ἀπό ἐκεῖνα πού τό χειμῶνα ἔτρεμαν πατῶντας

τήν κρύα γῆ μέ γυμνές τίς φτέρνες καί τίς πατοῦσες τους. Τό ἄπλετο φῶς καί ἡ μεγάλη διάρκεια τῆς ἡμέρας ἔκανε σχεδόν περιττή πολυτέλεια τό ἄναμμα λάμπας ἢ λύχνου καί ἡ οἰκονομία στό πετρέλαιο ἦταν γεγονός. Ὅλοι πλούσιοι καί φτωχοί εἶχαν τήν πολυτέλεια τῆς ἐξοχῆς. Ἄλλοι σέ σπίτια μακριά ἀπό τήν πόλη καί ἄλλοι σέ καλύβες πρόχειρα στημένες μέ πάννες, μέ τή βουτζιά γιά πάτωμα, ἀπό πάνω τῆς στρωματσάδα καί τά ἀστέρια γιά σκέπασμα, ἀφοῦ οἱ πίο πολλοί κοιμόντουσαν

δίχως φόβο ξέγνοιαστα «ἔξω» στό ὑπαιθρο. Στό φαῖ οἰκονομία. Ντομάτες βεργάκι σαλάτα μέ ἐλάχιστο λάδι καί μπόλικο νερό – ἄς ἦταν καλά τά χωράφια καί τά περβόλια τῆς Κῶ– κάπου κάπου τίποτα αὐγά ζουμί – ἐδῶ ἢ πολυτέλεια. Ἐ, ὅσο γιά τά ἄλλα ὅλο καί κάποιον ὄσπριο θά βρισκόταν γιά νά χορτάσουν τά πολλά τότε μικρά στόματα

τῆς κάθε οικογένειας. Καί ἅμα τά παιδιά ζητοῦσαν τίποτα παραπάνω οἱ μάνες τους τά ἔστελναν νά παίξουν – σάμπως κάνανε καί τίποτα ἄλλο ὅλη τήν ἡμέρα– σίγουρες ὅτι ὅλο καί κάτι θά βρίσκανε. Ἄς μήν ἦτανε φρούτα ἀπό τά ἀγοραστά ὅπως ἀχλάδια, καῖσια, καρπούζια, πεπόνια, σταφύλια καί τόσα ἄλλα τῆς εὐλογημένης αὐτῆς ἐποχῆς, πού σήμερα τά ἔχουμε ὅλοι «πλούσια τά ἐλέη του», ἐνώ τότε ἦταν μέ τό σταγονόμετρο γιά τούς περισσότερους, ὁμως ὑπῆρχαν γιά ὅλους εὐλογημένα φρούτα τῆς φτωχολογίας τά

σῦκα, τὰ φραγκόσυκα, τὰ ἀμύγδαλα, καί πιό ἔνωρις, ἀπό τὰ τέλη τῆς ἀνοιξης, τὰ ἀρακατσούνια, οἱ κεφαλές, τὰ λούβια. Ὅλα «δικά μας καί ξένα ἀπό τή μέση καί σέ ὅσους δέν ἀρέσει...». Γνωστή ἄλλωστε ἡ φράση «τό πρῶτο σῦκο εἶναι τοῦ κοπελλιῦ καί τῆς κουρούνας». Στήσιμο τὰ συκο(γ)ύρια, φούρνισμα τὰ σῦκα γιά τήν χειμερινή κουμπάνια καί πρὸς τὰ τέλη τοῦ καλοκαιριοῦ κάτσισμα ἐλιές, κόψιμο φραγκοφύλλας μέ τὰ φραγκόσυκα ἀπάνω, κρέμασμά της ἀνάποδα, γιά νά ῥθουν καί νά βροῦν φραγκόσυκα οἱ σφουγγαράδες, «(ν)α ξεκαοῦ ν-τά μέσα τους». Πάνω ὅμως ἀπό ὅλα μπάνιο στή θάλασσα - λέπια βγάζανε τὰ παιδιά, ψάρεμα μέ πρωτόγονα ψαρικά ἐργαλεῖα - πλούσια τότε ἡ θάλασσα - καί ὅσα ψαράκια πιάνανε ἢ συμπλήρωναν ἐλάχιστα τό φτωχικό τραπέζι ἢ γίνονταν λιόκαυτα, γιά νά τὰ φᾶνε τοῦ Χριστοῦ. Κοντά σ' αὐτά καί ἀνηλεές κυνηγητό τῶν μικρῶν πουλιῶν, τῶν κουτσουφιῶν, πού περνοῦσαν τότε ἄφθονα πάνω ἀπό τό νησί, γύρω στό δεκαπενταῦγουστο, στό ἐτήσιο ταξίδι τους ἀπό τό Βορρά πρὸς τό Νότο.

Ὅλα αὐτά τὰ καλά τοῦ καλοκαιριοῦ μέσα σέ ἑορτές, πολλές καί μεγάλες ἑορτές τῆς χριστιανωσύνης. Ἀπό πού νά πιάσω; Ἀπό τήν Κυριακή τῆς Πεντηκοστῆς πού ἄρχιζαν οἱ εὐχές γιά καλό καλοκαίρι, τοῦ ἅη Γιάννη τό γενέθλιο μέ τίς φωτιές καί τόν κλήδονα, τῶν μεγάλων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου, τῶν Ἀναργύρων ἱατρῶν Κοσμά καί Δαμιανοῦ, τῆς ἁγίας

Κυριακῆς, τῆς ἁγίας Μαρίνας, τοῦ Προφήτη Ἠλία στά ψηλά βουνά, τῆς μεγαλομ. Χριστίνας, τῆς Κοίμησης τῆς ἁγίας Ἄνας, τῆς ὀσιομ. Παρασκευῆς, τοῦ ἄλλου μεγάλου γιατροῦ, τοῦ ἁγίου Παντελεήμονα τοῦ ἱαματικοῦ μέ τό ξεχωριστό πανηγύρι του, τῆς Μεταμόρφωσης τοῦ Σωτήρος, τῆς Κοίμησης τῆς Θεοτόκου -τό Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ-, τοῦ ἔθνομάρτυρα ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, τοῦ ἁγίου Φανουρίου, τοῦ ἅη Γιάννη τοῦ κουτσοκέφαλου (ἀποτομή κεφ. τοῦ Προδρόμου) καί τόσες ἄλλες.

Παραδίπλα καί ἑορτές κοσμικές, σχε-

τικές μέ τήν ἀφθονία παραγωγῆς ἀγαθῶν τῆς γῆς κατά τήν καλοκαιρινή περίοδο - σήμερα μάλιστα πιό πολλές πού δίνουν εὐκαιρία γιά καλοκαιρινό ξεφάντωμα. Παραθέτω, μόνο ὀνομαστικά γιά οικονομία χώρου, μερικές ἀπό αὐτές ἀνά τήν Ἑλλάδα: Πιορτή τοῦ ψαριοῦ, τῆς σαρδέλλας, τῆς γαρίδας, τῆς γίδας, τῆς φακῆς, τοῦ

σπαραγγιοῦ, τοῦ φασολιοῦ, τοῦ τσιρονιοῦ (λιμόψαρο), τῆς κίσσας (στιφάδο ἀπό κυνήγι), τοῦ λουκάνικου, τοῦ σκόρδου, τοῦ καρπουζιοῦ, τῆς φέτας, τῆς κουλούρας, τοῦ μανιταριοῦ, τοῦ κερασιοῦ, τῆς σταφίδας, τῆς μελιτζάνας, τῆς πιπεριάς, τῆς πατάτας, τῆς ριγανάδας, τοῦ ξεροτήγανου, τῆς λαδόπιτας τοῦ λαδιοῦ, τοῦ μελιοῦ, τῆς σούμας, τοῦ οὔζου, τοῦ κρασιοῦ, τῆς Ρομπόλας, τοῦ τσοπάνη, τῶν κτηνοτρόφων..., καί πάει λέγοντας!!!

Γεώργιος Ἰ. Χατζηθεοδώρου
Ἄρχων Μαΐστωρ Μ.Χ.Ε.

Σέ μία γυναίκα, πού ταλαιπωρεΐται από βαριά θλίψη...

(Έπιστολή του Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς)

«Γράφεις ότι σέ ταλαιπωρεΐ κάποια άκατανίκητη και άνεξήγητη θλίψη. Σωματικά εΐσαι ύγιής, τό σπίτι γεμάτο, αλλά ή καρδιά άδεια. Για τήν άκρίβεια ή καρδιά σου εΐναι γεμάτη από σκοτεινή θλίψη.

Πρόσεχε καλά γιατί αυτό εΐναι επικίνδυνη άσθένεια τής ψυχής. Μπορεΐ νά νεκρώσει πλήρως τήν ψυχή. Τέτοια θλίψη ή έκκλησία μας τήν βλέπει ως θανάσιμο άμάρτημα. Άφου κατά τόν λόγο του άποστόλου ύπάρχουν δυό είδη θλίψης: «*Η γάρ κατά Θεόν λύπη μετάνοιαν εις σωτηρίαν άμεταμέλητον κατεργάζεται· ή δέ του κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται*» (Β΄ Κορινθ. 7, 10). Έσύ όφθαλμοφανώς ύποφέρεις από τό δεύτερο είδος θλίψης.

Ή κατά Θεόν θλίψη κυριεύει τόν άνθρωπο όταν ό άνθρωπος θυμάται τίς άμαρτίες του, μετανοεί και τίς αποθέτει στον Θεό. Ή όταν κάποιος θλίβεται για τίς άμαρτίες των άλλων ανθρώπων. Ή όταν κάποιος δείχνει ζηλο για τήν πίστη στον Θεό, αλλά βλέπει μέ θλίψη τήν αποχώρηση των ανθρώπων από τήν πίστη. Τέτοια θλίψη ό Θεός τήν μετατρέπει σε χαρά. Όπως περιγράφει ό Παύλος, οι άπόστολοι και όλοι οι άληθινοί δοϋλοι του Χριστου εΐναι «*ως λυπούμενοι άεί δέ χαΐροντες*» (Β΄ Κορινθ. 6, 10). Χαΐρονται γιατί αισθάνονται τή δύναμη και τήν εγγύτητα του Θεου. Και λαμβάνουν παρηγορία από τόν Θεό. Έτσι και ό ψαλμωδός λέει: «*Θυμήσου τόν Θεό και χαΐρε*». Ή άγία θλίψη μοιάζει μέ τά σύννεφα, μέσα από τά όποια λάμπει τό φώς τής παρηγοριās.

Ένω ή δική σου θλίψη μοιάζει σάν έκλειψη

ήλιου. Μάλλον θά εΐχες πολλά μικρά άδικήματα και άμαρτίες, τά όποια θεωρούσες άσημαντα, και έτσι δέν εξομολογήθηκες και για τά όποια δέν μετανόησες. Σάν άράχνη, πού πολλά χρόνια εΐναι στα μάτια, τώρα άπλώθηκε γύρω από τήν καρδιά σου, και έφτιαξε φωλιά γι΄ αυτήν τή μεγάλη θλίψη, τήν όποια οι κακές δαιμονικές δυνάμεις κακοεργως στηρίζουν μέσα σου.

Γι΄ αυτό ξαναδές όλόκληρη τή ζωή σου, κανε μία ένδελεχη ένδοσκόπηση του έαυτου σου, και εξομολόγησου τά πάντα. Μέ τήν εξομολόγηση θά καθαρίσεις τόν οΐκο τής ψυχής σου και θά τόν άερίσεις. Και θά εισέλθει μέσα σου ό φρέσκος και καθαρός άέρας του Πνεύματος του Θεου. Άμέσως μετά ξεκίνα νά πράττεις πάντα τό καλό. Ξεκίνησε μέ τό νά δίνεις έλεημοσύνη έν όνόματι του Χριστου. Θυμήσου: του Χριστου. Ό Χριστός θά τό δεΐ αυτό και γρήγορα θά σε ανταμείψει μέ τή δωρεά τής

χαρās. Θά σου δωρίσει άνείπωτη χαρά, τήν όποια μόνον Αυτός χορηγεΐ, και τήν όποια καμιά θλίψη, ούτε βάσανο, ούτε δαιμονική δύναμη δέν μπορεΐ νά συσκοτίσει.

Διάβαζε τό ψαλτήρι. Αυτό άποτελει βιβλίο για θλιμμένες ψυχές, βιβλίο παρηγοριās. Εΐθε ό Κύριος σύντομα νά σε ανανήψει».

[Έπιστολή του Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, ό όποιος ύπήρξε Έπίσκοπος τής Όρθόδοξης Σερβικής Έκκλησίας και θεολόγος. Έζησε από τό 1881 μέχρι τό 1956. Τό Μάιο του 2003, ή Ήερα Σύνοδος τής Όρθόδοξης Έκκλησίας τής Σερβίας τόν διεκήρυξε Άγιο και τόν ένέταξε στο Άγιολόγιο της στις 18 Μαρτίου (Κοΐμηση) και στις 3 Μαΐου (Μεταφορά Λειψάνων)].

Στή μνήμη τῆς Γερόντισσας Κασσιανῆς Μοναχῆς

«Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ».

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ σοφοῦ Σολομῶντα ταιριάζουν ἀπόλυτα στὴ πολυσέβαστη Γερόντισσά μας, Κασσιανὴ Μοναχή, πού στις 7/7/2010 (24/6/2010 μὲ τὸ παλαιό) κοιμήθηκε τὸν αἰώνιο ὕπνο.

Πρὶν ἀπὸ 84 χρόνια, ἢ 17χρονη τότε κόρη, ἀπόφοιτη τοῦ Νικηφορείου Γυμνασίου, ἔχοντας καταθέσει τὴν ἐφηβεία της στὴ ζωὴ τῆς σεμνότητας καὶ τῆς ἐγκράτειας, παρὰ τὶς ἀντιδράσεις τῶν δικῶν της καὶ τὸν χλευασμὸ τοῦ κόσμου, ἀπεφάσισε τὴν πρώτη της ἔξοδο. Πίστεψε ἀκράδαντα στὴν ἀθανασία τῆς ἐν Χριστῷ αἰώνιου ζωῆς, βγήκε ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἀνέσεων καί, σηκώνοντας τὸν Σταυρὸ τῆς ὑπακοῆς, μπήκε στὸ Μοναστήρι τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν ἀγαπημένο της Νυμφίον καὶ γιὰ νὰ ζήσει τὴν ἐν Χριστῷ Ἐλευθερίαν, ὅπου καὶ ὑπετάγη στὴν Ἁγία Γερόντισσα Μακαρία Μοναχή. Θέλησε μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ μιμηθῇ τὴ συνονόματὴ της Ἁγία Κασσιανή, πού, ἂν καὶ ἀρχόντισσα τοῦ Βυζαντίου, ἀρνήθηκε τὸν κόσμον καὶ τὰ τοῦ κόσμου καὶ φόρεσε τὸ τριβώνιον τῆς Μοναχῆς.

Ζώντας ὑπὸ τὴν πνευματικὴ καθοδήγηση τῆς Ἁγίας Γερόντισσας της, Μακαρίας Μοναχῆς, μὲ ὑπομονή, μὲ ὑπακοή, μὲ ἀρνησὴ τοῦ δικοῦ της θελήματος, μὲ σκληροὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνες, μὲ ἀδιάλειπτο καρδιακὴ προσευχὴ, μὲ συνεχεῖς

γονυκλισίαι καὶ νηστεῖαι (μέχρι καὶ τὸ 1940 στὸ Μοναστήρι δὲν ἔτρωγαν οὔτε ψάρι), μπόρεσε νὰ καθαρῆσθαι τὴν ψυχὴ της ἀπὸ τὰ πάθη, νὰ φτάσῃ στὸ φωτισμὸ τοῦ νοῦ της καὶ στὴ θέωση. Ἐγενε ἕνας πραγματικὸς Θεολόγος, ἀφοῦ κατὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρες, θεολόγος δὲν εἶναι αὐτὸς πού ἔχει ἀκαδημαϊκὴ μόρφωση, ἀλλ' αὐτὸς πού μετὰ ἀπὸ τὴν κάθαρσιν καὶ τὸ φωτισμὸ, ἀποκτᾷ τὴν καρδιακὴν προσευχὴν καὶ ἐμπειρικὰ μπορεῖ νὰ δεῖ τὸν Θεὸν καὶ νὰ θεολογῇ. Γι' αὐτὸ πολλὰ φορὲς τὴν θαύμαζα γιὰ τὶς θεολογικὰς γνώσεις. Ἀγαπημένα της βιβλία, πού μοῦ συνιστοῦσε νὰ διαβάζω καὶ ἐγώ, ἦσαν ἡ Κλίμακα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος καὶ ὁ Ἰσαὰκ ὁ Σύρος, τὰ ὠραιότερα ἀσκητικὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μετὰ τὴν κοίμησιν τῆς Γερόντισσας της, ἡ ἀδελφότης τὴν ἀνέδειξε νέα Γερόντισσα καὶ ἀπὸ τὸ 1952 μέχρι καὶ τὴν κοίμησίν της, μὲ σύνεσιν καὶ διάκρισιν, μὲ αὐστηρότητα καὶ ἀγάπην ἀπεριόριστην πρὸς ὅλους, διηύθυνε τὸ ἀγαπημένον Μοναστήρι της. Ὁ Θεός, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τῆς χάρισε μιὰ καταπληκτικὰ ὠραία φωνή· ἔτσι μπόρεσε μοναδικὰ καὶ ἀξεπέραστα νὰ διακονίσῃ τὸ Μοναστήρι της ὡς ψάλτρια. Ἐνῶ δὲν γνώριζε μουσικὴν, μὲ ἄνεσιν μποροῦσε νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὰ πιὸ δύσκολα ἀργὰ μαθήματα τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Εἰδικὰ τὸ βράδυ τῆς Μ. Τρίτης, κάτω ἀπὸ τὸ λιγοστὸ φῶς τῶν καντηλιῶν, ὅταν ἔψελνε ἀργὰ καὶ μεγαλόπρεπα τὸ τροπάριον τῆς Κασσιανῆς, ἔλεγα: «Θεέ μου, σίγουρα ἔτσι θὰ ψέλνουν καὶ οἱ Ἄγγελοι μπροστὰ στὸν θρόνον σου.»

Τὰ χρόνια ὅμως περνοῦσαν καὶ οἱ σω-

ματικές της δυνάμεις τὴν ἐγκατέλιπαν. Τὰ τελευταία δύο χρόνια σήκωνε ἀγόγγυστα, μὲ συνεχῆ προσευχῆ, τὸν Σταυρὸ τῆς. Ἀξιώθηκε νὰ ζῆση θαυματουργικὰ τὶς 25 τελευταῖες τῆς μέρες ὄχι μόνο ἄσιτη ἀλλὰ καὶ οὔτε μὲ μία σταγόνα νερό! Ἐτσι ἀγόγγυστα καὶ μὲ ὑπομονή, πλήρως ἐξαῖλωμένη, στὶς 24/6/2010 (μὲ τὴν παλαιὰ τάξη) ἡ πολυσέβαστή μας Γερόντισσα ἔκανε τὴ δεύτερη ἐξοδὸ τῆς: τὴν ἐξοδὸ τῆς ἀπὸ τὸν κόσμο τῆς φθορᾶς. Καὶ θέλησε ἡ ἐξοδὸς τῆς νὰ γίνῃ τὴν ἡμέρα τῶν Γενεθλίων τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Θέλησε ὁ μεγαλύτερος ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, ὁ μεγαλύτερος Προφήτης καὶ Ἀσκητής, αὐτὸς ποὺ ἀξιώθηκε νὰ ἀκουμπήσῃ στὴν κορυφὴ τῆς Κεφαλῆς τοῦ Χριστοῦ μας, νὰ τὴν χειραγωγῆ σὲ αὐτὴ τῆς τὴν πορεία. Καὶ ὁ Χριστὸς μας τῆς ἄνοιξε διάπλατα τὴν πόρτα τῆς σωτηρίας, τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου γιὰ νὰ τὴν ὑποδεχθῆ. Ταλαιπωρήθηκε τελευταία πολὺ, γιὰ νὰ ἐξαγισθῆ τέλεια καὶ νὰ ἀγιασθῆ περισσότερο. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ λιγοστὰ δάκρυα ὄλων μας, δὲν ἦταν δάκρυα ἀπελπισίας, ἀλλὰ δάκρυα ἀναστάσιμης χαρᾶς· τῶρα ἡ Γερόντισσά μας ἀπολαμβάνει «τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης» καὶ θὰ συνεχίσει νὰ ψέλνῃ μαζί μὲ τὴ Γερόντισσά τῆς, Μακαρία Μοναχῆ, καὶ μὲ ὅλες τὶς ἀδελφές τῆς στὸν οὐράνιο Ἀγγελικὸ χορὸ τῶν σεσωσμένων, στὴ Θεία Λειτουργία τοῦ Παραδείσου, «ὅπου ἦχος καθαρὸς ἐορταζόντων καὶ βωόντων ἀπαύστως, Κύριε δόξα σοι».

Στὴν ἐξόδιο ἀκολουθία τῆς, ποὺ ἐγίνε σύμφωνα μὲ τὸ Ἁγιορείτικο Τυπικὸ καὶ κράτησε γιὰ περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὥρες, χοροστάτησαν ὁ Μητροπολίτης Λαρίσης, κ.κ. Ἰγνάτιος, ὁ Μητροπολίτης μας, κ.κ. Παῖσιος, μὲ τὴ συμμετοχὴ πλειάδος ἱερέων

καὶ δύο Διακόνων. Μπροστὰ στὸ σκηνώμα τῆς, ὁ κλῆρος, οἱ μοναχὲς καὶ ὁ λαὸς στάθηκαν σιωπηλοί, μὲ ἔκδηλη τὴ χαρμολύπη στὰ πρόσωπά τους: λύπη, γιὰτὶ ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ μας ἡ πολυσέβαστη Γερόντισσα, ἀλλὰ καὶ χαρὰ, γιὰτὶ γιὰ τοὺς Χριστιανούς δὲν ὑπάρχει θάνατος ἀλλὰ κοίμηση. Ὁ Χριστὸς μας μὲ τὸν δικὸ του θάνατο κατάργησε τὸν θάνατο «θανάτῳ θάνατον πατήσας». Κι ἔτσι ἐγκαταλείποντας τὰ παρόντα καὶ πρόσκαιρα ἡ Γερόντισσά μας, συνεχίζει νὰ ζῆ τὴ ζωὴ τῆς στὰ οὐράνια σκηνώματα μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐκεῖ ὅπου «νῦξ οὐκ ἔσται ἔτι, καὶ οὐ χρειαία λύχνου καὶ φωτὸς ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς φωτιεῖ αὐτούς, καὶ βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων». (Ἄποκ. ΚΒ' 5)

Πολυσέβαστή μου Γερόντισσα, συγχώρεσέ με γι' αὐτὰ ποὺ ἔγραψα στὴ Μνήμη σου, σίγουρα ἡ ταπείνωσή σου δὲν θὰ τὰ ἤθελε: μὰ γιὰ μένα ὑπῆρξες ἡ πνευματικὴ μου Μάνα κι ἔνοιωσα τὴν ψυχικὴ ἀνάγκη νὰ τὰ γράψω.

Πολυσέβαστή μου Γερόντισσα, ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ἡ ἀγιασμένη ψυχὴ σου, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας μας, καὶ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, σὲ παρακαλῶ προστάτεψε τὸ Μοναστήρι σου· προστάτεψε καὶ φώτιζε τὶς κόρες σου ν' ἀκολουθήσουν τὸ δικὸ σου παράδειγμα· φώτισε καὶ ἄλλες ἀγνὲς ψυχὲς νὰ ἔλθουν νὰ ὑπηρετήσουν τὸ Μοναστήρι σου. Προστάτεψε τὰ πνευματικὰ σου παιδιὰ καὶ ὅλη μας τὴν Κάλυμνο, ποὺ τόση ἀνάγκη ἔχει σήμερα τὶς προσευχὲς Σου.

Πολυσέβαστη Γερόντισσα, νὰ ἔχουμε τὴν εὐχή σου.

Αἰωνία σου ἡ Μνήμη καὶ Καλὸ Παράδεισο.

Ἦλιος Πουγούνιας, ἱατρὸς Ἄρχων Ἀκτουάριος τῆς Μ.Χ.Ε.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ - ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ

Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΚΙΟΥΡΑΣ ΣΤΗ ΛΕΡΟ

Πρίν μερικούς μήνες, τό έξωκλήσι τῆς Ἀγίας Ματρώνης (Κιουρᾶς) στό Παρθένι τῆς Λέρου, εἶχε ὑποσεῖ ἐκτεταμένες ὑλικές ζημιές ἀπό πυρκαγιά, πιθανόν ἀπό ἀπροσεξία κάποιων προσκυντῶν πού ἄναψαν τό καντήλι καί κεριά στήν Ἐκκλησία.

Μέ ἄμεση παρέμβαση τοῦ Σεβασμιωτάτου ἔγινε λεπτομερῆς καθαρισμός τῆς Ἐκκλησίας ἀπό εἰδικό συνεργεῖο. Μεγάλη προσοχή δόθηκε γιά τόν καθαρισμό ἀπό τίς κάπνες καί τά ὑπολείμματα τῶν ζημιῶν, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία ἔχει χαρακτηρισθεῖ ἀπό τό Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ διατηρητέο μνημεῖο.

ΔΩΡΕΕΣ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ -ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Τό Ίσιδώρειο Γηροκομείο ευχαριστεί θερμά τούς κάτωθι, γιά τά υλικά αγαθά πού προσέφεραν στό Ίδρυμα: Μπολάνης Ίωάν. & Ίωάν., Ζαφειροπούλου Είρ., Έλένης Λουκάς, π. Σέργιος Γουρλάς, Ήσυχος Κων/νος, Γκινής Έμμ., Χονδρόγιαννος Κων/νος & Μιχ., Δεληγιάννη Φρόσω, Πέτρου Άρεζ., Χαρινού Μαρία, Πάντελου Έλευθ., Διαμαντάρας Ίωάν., Συριδάκη Φρόσω, Γκαρτζούλου Κάλ., Καζηλιέρης Γεωρ., Χονδρόγιαννος Δημ., Κασδοβασίλη Ξένη, Καρπαθάκη Κ., Έμπορικός Σύλλογος, ΚΟΙΣΠΕ / ΚΘΛ.

Γιά τό Φιλόπτωχο: Μαρία Ζαρούφη 100, Μαρία Τσιναράκη 150, Ίερά Μονή Άγίας Αικατερίνης 100.

Γιά Τράπεζα Άγάπης: Έλένη Γονιού 100, Μαρία Κάννη 30, Δημήτριος Καλικάτσαρος 100, Μαρία Πεταλά 10, οίκ. Ίωάννου Παπανικόλα (Πασσά) 100, Μαρία Πεταλά 10, Άνώνυμος 50, Έφη Τσιμενίδου 20, Θέμις Κουντούρη 100.

ΣΧΟΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Γιά δεύτερη χρονιά λειτουργεί στην Κάλυμνο ή **Σχολή Βυζαντινής Μουσικής** τής μητροπόλεώς μας, αναγνωρισμένη από τό Ύπουργείο Πολιτισμού (ΦΕΚ Β 1663/18-8-2008). Διευθυντής τής Σχολής είναι ό **Άρχων Μαΐστωρ** του Οίκουμενικού Θρόνου **κ. Γεώργιος Χ΄ Θεοδώρου** καί διδάσκουν άφιλοκερδώς καθηγητές μουσικής καί ιεροψάλτες του νησιού μας. Σκοπός τής Σχολής είναι ή διάδοση τής πατροπαράδοτης έκκλησιαστικής μουσικής στή σύγχρονη κοινωνία καί ή ανάδειξη ιεροψαλτών, ικανών νά πληρώσουν τά ανάλογια των ιερών ναών τής μητροπόλεώς μας. Η φοίτηση είναι έντελώς δωρεάν.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ

Μέ τήν βοήθεια του Θεού, τήν έπιστασία του μητροπολίτου μας καί τήν συγκινητική προσφορά των έθελοντριών γυναικών καί των δωρητών, συνεχίζεται γιά τέταρτη χρονιά τό έργο **τής Τράπεζας Άγάπης**, μέσα από τό όποιο σιτίζονται καθημερινά περισσότεροι από 120 άδελφοί μας, πού έχουν ανάγκη.